

РЕШЕНИЕ

№ 3751

гр. София, 08.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 19.05.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ирина Кюртева

**ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов
Мария Стоева**

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **3418** по описа за **2023** година докладвано от съдия Ирина Кюртева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава дванадесета, чл. 208 – 228 от Административно процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.72, ал.1 от Закон за министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по касационна жалба на Г. Л. И., чрез адв. Д. Р. – САК, от [населено място], срещу решение №1357 от 22.03.2023г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 18-ти състав, с което е потвърдено задържането на касатора, за което е издадена Заповед за задържане с рег.№ 4332зз-51/06.02.2023г. от полицейски орган-младши автоконтрольор при Отдел Пътна полиция (ОПП) в Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) Е. В. С., на основание чл.72, ал.1 т.1 от Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР), за срок до 24ч.

Решението на СРС се обжалва с доводи за незаконосъобразност, при наличие на касационни основания за отмяна. Излага съображения, че СРС е направил неправилен извод, че са били изпълнени законовите изисквания за издаването на заповедта за задържане. Извеждат се изводи за липса на правни и фактически основания за издаване на заповедта, категорично представляващи нарушения на закона, водещи до нарушаване на правото на защита на лицето, което не е могъл да узнае на какво основание е задържан. На следващо място се твърди противоречие на заповедта с целта на закона. Иска се от съда отмяна на съдебното решение и постановяване на ново, с което да отмени атакуваната заповед. Претендира се

присъждане на разноски.

В съдебното заседание касаторът Г. Л. И., редовно призован, не се явява, представлява се от процесуалния си представител адв. Д. Р., който поддържа жалбата. Претендира несъответствие на заповедта с правилата, определени в ЗМВР, както и с европейската практика. Поддържа становището, изразено и в касационната жалба за нарушаване на правата на задържания. Моли за отмяна на процесната заповед, като претендира присъждане на разноски, направени пред първата инстанция.

Ответникът – полицейски орган-младши автоконтрольор при Отдел Пътна полиция (ОПП) в Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), редовно призована, се явява лично. Заявява, че оспорва касационната жалба и поддържа заповедта. Изразява становище, че изцяло са разяснени и устно и писмено на лицето причината за задържане, както и, че лицето е било наясно, че има положителен резултат за наркотични вещества и техните аналози.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор Д., изразява становище за неоснователност на касационната жалба и правилност и законосъобразност, както на оспореното решение, така и на оспорената заповед за задържане.

Административен съд София – град, Х. касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл.218, ал.2 АПК, намира следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211, ал.1 АПК, във вр. с чл.63, ал.1, изр. второ ЗАНН, от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването и срещу акт, подлежащ на касационен контрол, поради което е процесуално допустима. По съществото ѝ, съдът взе предвид следното:

Разгледана по същество е неоснователна.

Касационният съд, съгласно чл.218, ал.1 АПК, е обвързан с посочените в жалбата пороци на решението. За валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон, касационният съд следи и служебно. В резултат на извършената служебна проверка съдът приема, че оспореното решение е валидно, допустимо и правилно по следните съображения:

Съставът на районният съд е приел, че оспорената заповед № 4332зз-51/06.0.2023г. е издадена в изискуемата от закона писмена форма и съдържа задължителните реквизити, посочени в нормата по чл.74, чл.2 ЗМВР. Посочено е и правното основание за издаването, а именно чл.72, ал.1 ЗМВР. Съдът е приел, че на задържаното лице са били съобщени основанията за неговото задържане – за извършването на какво престъпление се подозира, включително с конкретизиране на време, място и начин на извършване, както и въз основа на какви фактически данни. Това се установява освен от заповедта за задържане, и от протокола за проверка за употреба на наркотични вещества (проверката е извършена посредством изпробване с техническо средство), като задържаното лице своевременно е подписало протокола за пробата, издадения му талон за медицинско изследване и съставения му АУАН. Съдът въз основа на правилно е приел, че задържаното лице Г. И. е било наясно с основанията за задържане, поради което изискването относно информирането за задържането са били изпълнени.

Действително, заповедта за задържане е лаконично мотивирана единствено чрез посочване на нормата на чл. 343б НК и допълване „управление на МПС след употреба на наркотични вещества“. Неоснователно се явява обаче наведеното с касационната жалба твърдение за съществено процесуално нарушение, като не са

ограничени процесуалните права на адресата на заповедта Г. И.. Както се сочи по-горе, той е бил запознат със съдържанието на АУАН и с резултата от техническото средство, което е установило наличие на наркотични вещества – амфетамин и канабис. Известни са му параметрите на резултата и с посочването на чл.343б НК се изяснява основанието за задържане, а именно наличието на данни за извършено престъпление по чл. 343б НК.

Относно твърденито за немотивираност, съдът намира, че при налагането на ПАМ „задържане за 24 часа“ по чл. 72 от ЗМВР е достатъчно наличието на данни за извършено престъпление, т.е. тези данни може да не са достатъчни за образуване на досъдебно производство, но да са достатъчни да се направи извод, че задържаното лице има съпричастност към извършването на съответното престъпление. Съпричастността на лицето към конкретното престъпно деяние е доказана и това се установява безспорно от попълнените саморъчно декларации, талона за медицинско изследване, протокола за извършена проверка за употреба на алкохол и наркотични вещества и техни аналози, подписани без възражения от проверки, издадения АУАН, както и отчетения от техническото средство резултат. Тези фактически установявания водят до еднозначен извод за наличие на данни по смисъла на чл.72, ал.1 ЗМВР за съпричастността на Г. И. към соченото престъпление. В същия смисъл е и решение от 24.06.2014г. на ЕСПЧ „П. и П. срещу България“, според което, за да е налице обосновано подозрение, че едно задържано лице има отношение към извършено престъпление, следва да са установени факти и да е налице информация, които биха убедили един обективен наблюдател, че въпросното лице може да е извършило престъпление.

Според решение по дело С-608/21, прието от Съда на ЕС, постановено по преюдициално запитване, отправено от Софийски районен съд, дали правото на Съюза допуска основанията за задържане на заподозряно или обвинено в извършването на престъпление лице, да се съдържат в документи, различни от акта за задържане, които се съобщават на това лице само при евентуално оспорване на задържането пред съд, тълкувайки Директивата относно правото на информация в наказателното производство, Съдът счита, че заподозрени и обвиняеми трябва да разполагат с информация за основанията за задържането си още при самото задържане или непосредствено след това. Съгласно Директивата заподозрените или обвиняемите лица следва да бъдат уведомени за престъплението, в извършването на което са заподозрени или обвинени. Тази информация следва да им се предостави „незабавно“ , но не по-късно от техния първи разпит в наказателното производство от полицията или от друг компетентен орган. На задържаното лице Г. И. са предоставени документи, саморъчно подписани от него, в които се съдържат данни, които му позволяват да разбере основанията за неговото задържане. Тези документи, различни от акта на задържане, които съдържат необходимата информация относно основанията за задържане са му съобщени още със самото задържане. Това е гарантирало на задържаното лице възможността да подготви защитата си във връзка с престъпното деяние и по никакъв начин не е нарушило правата на задържания.

С оглед на изложеното, настоящият състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение съответства на материалния закон, не е допуснато съществено нарушение на съдопроизводствените правила и е обосновано, поради което не са налице посочените касационни основания за неговата отмяна. При

направената служебна проверка по реда на чл. 218, ал.2 АПК настоящата инстанция констатира, че същото е валидно и допустимо, поради което следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора на касатора не се дължи присъждане на претендираните разноски.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал.2 АПК Административен съд София-град, X. касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение №1357 от 22.03.2023г., НАХД 3765/2023г. на СРС, НО, 18-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.